

JEROME KLAPKA JEROME

Oni a já

VYŠEHRA D

JEROME
KLAPKA
JEROME

ONIA JÁ

JEROME
KLAPKA
JEROME

Oni a já

VYŠEHRAĐ

Z anglického originálu *They and I*,
přeložil Milan Žáček
Ilustrace na přebalu Adolf Born
Typografie Vladimír Verner
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2016 jako svou 1489. publikaci
Redigovala Blanka Koutská
Odpovědná redaktorka Marie Válková
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 150 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Translation © Milan Žáček, 2016
Illustrations © Adolf Born, 2016

ISBN 978-80-7429-729-8

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

„Není to velký dům,“ řekl jsem. „My velký dům nechceme. Dva pokoje navíc a to malé trojúhelníkové zákoutí, které vidíš zaznačené tady na plánu vedle koupelny a které bude jako stvořené pro svobodného mladého muže, nic víc potřebovat nebudeme – každopádně prozatím. Později, kdybychom náhodou někdy zbohatli, můžeme něco přistavět. O kuchyni se budu muset tvé matce zmínit velice šetrně. Co si ten původní architekt mohl asi tak myslet –“

„Kuchyni se nezabývej,“ řekl Dick, „co kulečnicková místnost?“

Způsob, jakým děti v dnešní době skáčou rodičům do řeči, dělá ostudu celé naší zemi. Také bych si přál, aby Dick nese-děl na stole a nekýval nohama. Není to uctivé. „Víš, když já jsem byl malý,“ řekl jsem mu, „moc dobře bych si rozmyslel, jestli budu sedět na stole, skákat otci do řeči –“

„Co je ta věc uprostřed vstupní haly, která vypadá jako nějaká mřížka?“ zeptala se Robina.

„Myslí ty schody,“ pomohl mi Dick.

„A proč to jako schody nevypadá?“ zajímalo Robinu.

„Ale vypadá,“ namítl Dick, „pro lidi, kterým to trochu myslí.“

„To určitě,“ trvala na svém Robina, „vypadá to jako mřížka.“ Robina, s plánkem rozevřeným na kolenou, balancovala na opěradle křesla. Upřímně vzato, nenapadá mě, k čemu

je dobré kupovat těmto lidem židle. Připadá mi, že nikdo z nich netuší, k čemu slouží – tedy s výjimkou jednoho nebo druhého psa. Chtějí mít jen tyto hřady.

„Kdybychom přestěhovali salon do haly a nějak se zbavili toho schodiště,“ uvažovala Robina, „mohli bychom občas uspořádat taneční dýchánek.“

„Ty bys možná nejradši celý dům vyklidila,“ nadhodil jsem, „a nechala jen čtyři holé zdi. Ano, pak bychom víc prostoru určitě měli. Na bydlení bychom si pak postavili nějakou kůlnu na zahradě nebo –“

„Já mluvím vážně,“ přerušila mě. „K čemu je takový salon dobrý? Člověk ho chce jen na to, aby do něj uváděl ten druh lidí, které by doma nejradši ani neviděl. Seděli by v něm, tvářili se nešťastně, stejně jako všude jinde. Kdybychom se mohli zbavit toho schodiště –“

„Ale samozřejmě! Schodiště bychom se zbavit mohli,“ přisvědčil jsem. „Zpočátku by to sice bylo trochu nepraktické, když bychom chtěli jít spát. Ale troufám si tvrdit, že bychom si zvykli. Mohli bychom mít žebřík a lézt do pokojů okny. Nebo bychom se mohli nechat inspirovat Norskem a mít schodiště venku.“

„Byla bych ráda, abys mluvil rozumně,“ řekla Robina.

„Snažím se,“ opáčil jsem, „a také se snažím přivést trochu k rozumu i tebe. V současnosti ses zbláznila do tance. Kdyby bylo po tvém, proměnila bys dům v tančírnu, ke které by byla přilepená nějaká primitivní spací ubikace. Tenhle taneční zápal ti vydrží půl roku. Potom budeš chtít dům proměnit v krytý bazén nebo kluziště, nebo ho budeš chtít vyklidit, aby se v něm dal hrát hokej. Moje představa je možná konvenční. Neočekávám, že pro ni budeš mít pochopení. Představuji si pouze obyčejný křesťanský dům, žádnou tělocvičnu. V tomto domě budou pokoje a k nim povede schodiště. Tobě to možná připadne přízemní, ale v tom domě bude i kuchyně; ačkoliv proč při stavbě toho domu umístili kuchyni zrovna –“

„Nezapomeň na kulečnickovou místnost,“ řekl Dick.

„Zrovna ty bys mohl myslet víc na svou budoucí životní dráhu než na kulečnick,“ upozornila ho Robina. „Možná bys za pár let složil na Oxfordu i první zkoušku. Kdyby měl táta víc rozumu – chci říct, kdyby nebyl nesmyslně shovívavý ke všemu, co se tě týká, do domu by žádný kulečnickový stůl nesměl.“

„Takhle mluvíš jenom proto, že kulečnick hrát neumíš,“ opáčil Dick.

„Zvláštní že tě dokážu porazit,“ ušklíbla se Robina.

„Jednou... za šest týdnů,“ připustil Dick.

„Dvakrát,“ opravila ho Robina.

„Vždyť ty ani nehraješ,“ vysvětloval jí Dick, „jen bezhlavě šťoucháš do koulí a odevzdáváš se Prozřetelnosti.“

„Já do ničeho bezhlavě nešťouchám,“ řekla Robina, „vždycky na něco mířím. Když to zkusíš ty a nevyjde to, řekneš, že je to ‚smůla‘; když to zkusím já a vyjde to, mám podle tebe ‚kliku‘. Typicky mužské uvažování.“

„Oba přisuzujete příliš velkou důležitost počtu dosažených bodů,“ řekl jsem. „Když se pokoušíte s bílou koulí o karambol a zasáhnete ji na špatné straně, takže skončí v kapse, a vaše vlastní koule pokračuje v pohybu a narazí do červené, takže se dopustíte faulu, místo abyste byli naštvaní na sebe –“

„Pokud, drahý otče, seženeš opravdu dobrý stůl,“ přerušil mě Dick, „naučím tě kulečnick hrát jak se patří.“

Opravdu věřím, že si Dick myslí, že kulečnick umí hrát. Stejně je to s golfem. Začátečníci mají vždycky štěstí. „Myslím, že si to užiju,“ říkají vám, „připadá mi, že mám na tuhle hru buňky.“

Mám přítele, jednoho starého námořního kapitána. Je to ten typ člověka, který se tváří spokojeně, když mu leží tři koule v jedné přímce těsně u mantinelu; protože tehdy ví, že dokáže zahrát karambol a zanechá červenou kouli přesně tam, kde ji chce mít. Jednou u nás pobýval jistý irský

mladík jménem Malooney, Dickův spolužák z univerzity, a jelikož venku pršelo, kapitán nadhodil, že Malooneymu vysvětlí, jak by se mladý muž mohl cvičit v kulečnicku, aniž by hrozilo, že přitom protrhne plátno. Naučil ho držet tágo a řekl mu, jak se dělá můstek. Malooney mu byl vděčný a asi hodinu trénoval. Nevykazoval nikterak velký příslib. Byl to nevšedně urostlý mladík a zřejmě nedokázal pochopit, že nehraje kriket. Vždycky, když kouli zasáhl příliš nízko, výsledkem byla zpravidla její ztráta. Abychom nemarnili čas – a eliminovali škody na hracím zařízení –, Dick stál na zadním bodě a já na čelním. Byla to však nebezpečná činnost, a když Dick musel dvakrát chytit kouli, která opustila stůl, dohodli jsme se, že jsme vyhráli, a odvedli ho na svačinu. Večer – ačkoliv nikdo z nás ostatních nehořel touhou pokoušet štěstí podruhé – kapitán nadhodil, že jen tak pro legraci dá Malooneymu pětaosmdesát bodů a zkusí jako první nahrát stovku. Mám-li být upřímný, mne samého hraní kulečnicku s kapitánem nijak zvlášť nebaví. Pokud jde o mne, celá hra spočívá v tom, že obcházím stůl, posílám mu zpátky koule a říkám „Výtečně!“ Než na mne přijde řada, obvykle už je mi jedno, co se děje; všechno jako by hrálo proti mně. Kapitán je laskavý a dobromyslný starý pán, ale způsob, jakým vykřikuje „Faul!“ pokaždé, když nezahrají snadný strk, mne dosti popouzí. Mám chuť mu hodit koule na hlavu a stůl vyhodit z okna. Lze to patrně připsat mé podrážděnosti, jenže u kapitána mne rozčiluje už jen to, jak si nanáší na tágo křídu. Svou vlastní křídu si vždycky nosí v kapsičce vesty – jako by pro něj naše křída nebyla dost dobrá –, a když skončí s jejím nanášením, hrot tága uhladí palcem a ukazováčkem a tágem ještě poklepe o stůl. „Už probůh pokračujte ve hře,“ chci mu říct, „a tyhle kousky si strčte za klobouk.“

Kapitán začal faulem hned z čelní čáry. Malooney uchopil tágo, zhluboka se nadechl a zahrál svůj první strk.

Připsal si deset bodů: karambol a všechny tři koule ve

stejně kapse. Karambol zahrál ve skutečnosti dvakrát, ale vysvětlili jsme mu, že podruhé se samozřejmě nepočítal.

„Výtečný začátek!“ pochválil ho kapitán.

Malooney byl spokojený sám se sebou a svlékl si kabát.

Při prvním pokusu zasáhnout červenou Malooneyho koule ji minula tak o třicet centimetrů, našla ji až později a poslala ji do kapsy.

„Devadesát devět ku nule,“ řekl Dick, který jim to počítal. „Nebylo by marné hrát na sto padesát, co říkáte, pane kapitáne?“

„No, rád se o to pokusím,“ opáčil kapitán. „Pokud pan Malooney nebude nic namítat, mohli bychom latku na sto padesát zvednout.“

„Jak si jen přejete, pane kapitáne,“ přisvědčil Rory Malooney.

Malooney svůj náběh ukončil se skóre dvaadvaceti bodů s koulí těsně nad středovou kapsou a červenou u čelní čáry.

„Sto osm ku nule,“ oznámil Dick.

„Až budu chtít slyšet, jak si stojíme,“ zamručel kapitán, „dám vám vědět.“

„Omlouvám se, pane kapitáne,“ řekl Dick.

„Nesnáším, když je při hře tolik hluku,“ dodal kapitán.

Pak neztrácel čas a rozhodl se pro další úder. Zahrál koulí do mantinelu, patnáct centimetrů od čelní čáry.

„Co mám teď dělat?“ zeptal se Malooney.

„Já nevím, co máte dělat,“ odpověděl kapitán, „nechám se překvapit.“

Vzhledem k poloze koule Malooney nedokázal uplatnit veškerou svou sílu. V tomto náběhu vnořil kapitánovu kouli a svou kouli nechal u zadního mantinelu, deset centimetrů od červené koule.

Kapitán zanađával jako námořník, a znovu nic netrefil. Malooney dal potřetí koulím co proto. V panice před ním utíkaly. Vrazily do sebe, vrátily se a opět do sebe bez jakéhokoliv důvodu udeřily. Zdálo se, že zvláště červenou

se Malooneymu podařilo vyděsit k smrti. Obecně vzato je naše červená koule pěkně hloupá – vždycky se chce jen dostat k mantinelu a sledovat průběh klání. V přítomnosti Malooneyho však zjistila, že nikde na stole není v bezpečí. Její jedinou nadějí byly kapsy. Možná jsem se mýlil, možná mi rychlost hry šálila zrak, ale připadalo mi, že červená vůbec nečekala, až do ní něco udeří. Když uviděla, jak se k ní rychlostí čtyřiceti mil za sekundu řítí Malooneyho koule, zamířila k nejbližší kapse. Hnala se po stole a hledala kapsy. Pokud v rozrušení nějakou prázdnou kapsu minula, udělala čelem vzad a zalezla si do ní. V určitých chvílích hrůzou seskočila ze stolu a schovala se pod pohovkou nebo za příborníkem. Až vám jí začalo být líto.

Kapitán nahrál legitimních třicet osm bodů a Malooney si jich připočítal čtyřadvacet, načež se už opravdu zdálo, že přichází kapitánova příležitost. Koule byly seřazeny tak, že něco bych nasázel i já sám.

„Šedesát dva ku sto dvaceti osmi. Tak, pane kapitáne, máte to v rukou,“ řekl Dick.

Shromáždili jsme se kolem stolu. Děti zanechaly hraní. Byl to utěšený obrázek: rozzářené mladé tváře prodchnuté očekáváním, starý, ostřílený veterán mžourající podél tága, jako by se bál, aby se mu po sledování Malooneyho nezačalo vzpírat v ruce.

„Teď ho pozorujte,“ zašeptal jsem Malooneymu. „Nevšímejte si jen toho, co dělá, ale zkuste pochopit, proč to dělá. Kouli – při troše cviku – umí zasáhnout každý ňouma. Ale proč ji zasáhnete? Co se stane poté, co ji zasáhnete? Co –“
„Ticho,“ sykl Dick.

Kapitán tágo odtáhl a potom jím jemně dloubl kupředu.

„Hezká rána,“ zašeptal jsem Malooneymu, „tohle je ten typ –“

Místo vysvětlování uvedu, že kapitán tou dobou už příliš kypěl potlačovaným klením, aby ještě dokázal ovládat své nervstvo. Koule pomalu proklouzla kolem červené. Dick

posléze poznamenal, že byste mezi ně nevsunuli ani list papíru. Když člověku řeknete něco takového, někdy ho to utěší, ale jindy ho to pouze rozběsí. Koule klouzala dál a minula i bílou kouli – mezi ni a bílou byste vsunuli celý štos papíru –, načež se spokojeným žuchnutím skončila v levé kapse.

„Proč to dělá?“ zašeptal Malooney. Malooney umí šeptat mimořádně vydatně.

Spolu s Dickem jsem se pak jal co nejrychleji vyvést ženy a děti z pokoje, ale Veronika samozřejmě cestou o něco zakopla – Veronika by dokázala o něco zakopnout i uprostřed Sahary; a o několik dní později jsem uslyšel, jak se zpoza dveří dětského pokoje dere výrazivo, z něhož mi vstávaly vlasy hrůzou. Vešel jsem dovnitř a přistihl Veroniku, jak stojí na stole. Jumbo seděl na klavírní stoličce. I ten ubohý pes se tvářil vyděšeně, ačkoliv v životě si nějaké to klení už určitě vyslechl.

„Veroniko,“ řekl jsem, „nestydíš se? Ty zlobivá holčičko, jak se opovažuješ –“

„To nic,“ odpověděla. „Já to nemyslím nijak zle. On je námořník a já s ním musím takhle mluvit, jinak ani neví, že se na něj obracím.“

Platím pracovitým, svědomitým dámám, aby tuto dívku učily věci, jež jsou správné a patřičné pro její rozvoj.

Říkají jí moudré věci, které pronášel Julius Caesar; postřehy Marka Aurelia, které by jí po náležitém rozvážení mohly napomoci, aby se z ní stala krásná lidská bytost. Stěžuje si, že jí v hlavě vyvolávají zvláštní bzučení, a její matka namítá, že její mozek je patrně kreativního založení a není předurčen k přílišnému paměťovému zatížení – myslí si, že z ní možná něco bude. Než se mi ji s Dickem podařilo vystrkat z pokoje, kapitán musel z úst vypustit dobrý tučet námořnických kleteb. Slyšela je pouze jednou, ale přesto, pokud jsem mohl soudit, si je zapamatovala doslova a do písmene.

Kapitán, poněvadž už nemusel vynakládat veškerou energii k potlačování svých přirozených pudů, se postupně opět dostal do formy a skóre se zanedlouho zastavilo na vyrovnaném stavu sto čtyřicet devět bodů pro oba. Na řadě byl Malooney. Kapitán koule zanechal v rozestavení, které by každého jiného protivníka kromě Malooneyho zkrušilo na duši. Každému jinému protivníkovi kromě Malooneyho by kapitán vyjádřil jízlivou účast. „Obávám se, že koule vám dnes večer nepadají, jak by měly,“ řekl by. Nebo: „Omlouvám se, pane, ale zdá se, že jsem vám toho moc nenechal.“ Dnes večer však kapitán neměl rozpustilou náladu.

„Teď s ním zamete!“ zvolal Dick.

„Pokud by se mu nesebraly koule a nezhaslo se, nenapadá mě, jak by ho teď bylo možné zastavit,“ povzdechl si kapitán.

Malooney mohl položit kouli kamkoliv na stůl. Zamířil na červenou a zasáhl ji – možná by bylo správnější říci, že ji „vyděsil“ –, takže skončila v kapse. Malooneyho koule poté měla celý stůl pro sebe a dostala možnost zahrát sólo – a podařilo se jí rozbít okno. Literáti tomu říkají *pointa*. Jaký to mělo vliv na skóre?

Malooney tvrdil, že vzhledem k tomu, že předtím, než jeho koule opustila stůl, poslal do kapsy červenou, měly by se napřed počítat jeho tři koule, a že tudíž vyhrál. Dick byl toho názoru, že u koule, která skončí v květinovém záhonu, platí, že žádné body nenahrála. Kapitán odmítl být jakkoliv nápomocen. Řekl, že i když kulečník hraje už přes čtyřicet let, něco takového je pro něj naprostá novinka. Já jsem cítil vděčnost, že jsme partii zdárně dohráli, aniž někdo došel tělesné újmy.

Shodli jsme se, že záležitost necháme rozhodnout šéfredaktora časopisu *The Field*.

Ale dodnes zůstává nedořešena. Následujícího rána ke mně kapitán přišel do pracovny. „Pokud jste do toho časopisu ještě nenapsal, neuvádějte mé jméno. Znají mě tam.

Byl bych rád, kdyby se nerozkřiklo, že jsem hrál s mužem, který nedokáže udržet kouli mezi čtyřmi stěnami kulečnické místnosti.“

„Víte,“ odpověděl jsem, „já sám většinu tamější redakce také znám. Nebývá časté, aby získali tak originální historiku. A pokud získají, neustále se k ní vrací. Sám jsem měl v úmyslu mé vlastní jméno vůbec nezmiňovat.“

„Není pravděpodobné, že se takový problém vyskytne příliš často,“ dodal kapitán. „Na vašem místě bych celou tu věc nechal být.“

Já bych v tom však rád měl jasno. Nakonec jsem šéfredaktorovi napsal pozměněným rukopisem opatrný dopis pod smyšleným jménem a adresou. Nicméně pokud na něj někdy vyšla odpověď, musela mi uniknout.

Já sám žiji s vědomím, že někde v mém nitru dlí poměrně dobrý hráč, ale kéž bych ho dokázal přimět vyjít na světlo boží. Je prostě stydlivý. Zdá se, že není schopen hrát, když přihlížejí cizí lidé. V souvislosti s údery, jež mu nevycházejí před přihlížejícími, byste si ohledně něj vytvořili nesprávný úsudek. Když nablízku nikdo není, hezčí hru abyste pohledali. Kdyby mne, když nablízku nikdo není, viděli lidé, kteří si o sobě myslí bůhvíco, možná by jim brzy spadl hřebínek. Pouze jedinkrát jsem hrál způsobem, jaký dle mého názoru plně činí zadost mé skutečné formě, a můj výkon poté zavedl příčinu k hádce. Pobýval jsem v jednom švýcarském hotelu a druhého večera se mne zeptal jistý vlídný mladík, jenž tvrdil, že četl všechny mé knihy – později se tvářil překvapeně, když zjistil, že jsem napsal více než dvě –, zda bych si s ním nezahrál kulečnickovou partii do sta bodů. Zápas skončil remízou a já jsem zaplatil za stůl. Dalšího večera řekl, že by možná bylo zajímavější, kdyby mi dal náskok čtyřiceti bodů, a já se utrlh a vedl jsem. Závěr byl velmi těsný. Posléze mi navrhl, že bych se měl přihlásit do handicapového turnaje, který tam právě pořádali.

Na to jsem mu řekl: „Obávám se, že na to nejsem dostatečně dobrý hráč. Klidné klání jen tak ve dvou je jedna věc; ale při turnaji a před diváky –“

„Tím bych se na vašem místě netrápil,“ opáčil, „jsou tu lidé, kteří hrají hůř než vy – pár by se jich našlo. Strávíme příjemný večer.“

Byla to pouze přátelská soutěž. Zaplatil jsem dvacet marek a dostal jsem k dobru sto bodů. Za prvního soupeře jsem si vylosoval upovídaného chlapíka, který začínal na minus dvaceti bodech. Prvních pět minut jsme toho ani jeden příliš mnoho nepředvedli, a já potom nahrál čtyřiačtyřicet bodů.

Od začátku do konce to ani v nejmenším nebyla věc náhody. V životě jsem nezakoušel větší úžas. Připadalo mi, jako by všechno nahrálo mé tágo.

Můj protivník žasl ještě víc než já. Když jsem ho míjel, zaslechl jsem, jak utrousil:

„Kdo dal tomu muži handicap?“

„To jsem byl já,“ odvětil vlídný mladík.

„Aha,“ řekl můj protivník, „je to tedy váš přítel?“

Určité večery prostě patří vám. Za necelé tři čtvrti hodiny jsem měl dvě stě padesát bodů. Svému protivníkovi – který měl nakonec plus šedesát tři bodů – jsem vysvětlil, že toho večera jsem hrál naprosto výjimečně. Řekl, že o podobných případech už slyšel. Když jsem od něj odcházel, hlasitě něco vytýkal rozhodčím. Nakonec to nijak milý člověk nebyl.

Poté už mi na výhře nezáleželo, a to samozřejmě mělo fatální důsledky. Čím méně jsem se snažil, tím nemožnější se mi zdálo udělat něco špatně. Nakonec jsem u stolu zůstal s jedním mužem z jiného hotelu. Už jen proto si myslím, že jsem měl ten turnaj vyhrát. Náš hotel na každý pád nechtěl, aby slavil úspěch někdo cizí.

Všichni se kolem mne tudíž shlukli a dávali mi dobré rady, prosili mne, abych si dával pozor; což mělo přirozeně

za následek, že jsem se zničehonic vrátil ke své obvyklé kulečnickové formě.

Nikdy předtím ani poté jsem nehrál tak, jak jsem hrál ten týden. Dokázalo mi to nicméně, čeho jsem schopen. Měl bych si obstarat nový stůl, tentokrát už s pořádnými kapsami. S těmi našimi současnými není něco v pořádku. Koule do nich zapadnou a potom zase vyskočí. Vypadá to, jako by je v nich něco vyděsilo. Vyskočí ven celé rozechvělé a drží se v těsné blízkosti mantinelu.

Také bych si měl obstarat novou červenou kouli. Mám dojem, že naše červená musí být velice stará. Zdá se mi, jako by byla neustále unavená.

„Ta kulečnicková místnost,“ řekl jsem Dickovi. „Umím si představit, jak bychom ji mohli poměrně snadno zřídit. Když přidáme tři metry k současné mlékárně, získáme dostatečný prostor. Doufám, že to bude stačit i pro tvého kamaráda Malooneyho. Salon je tak malý, že je v tomto ohledu nepoužitelný. Možná se rozhodnu – jak navrhovala Robina – přestěhovat ho do haly. Ale to schodiště tam zůstane. Pokud jde o tance, soukromá divadelní představení – o věci, které by vám dětem bránily tropit neplechu – mám určitý nápad, s nímž tě obeznámím později. Kuchyně –“

„Můžu mít vlastní pokoj?“ zeptala se Veronika.

Veronika seděla na podlaze, podpírala si rukou bradu a civěla do ohně. Veronika, za oněch vzácných chvil, když si dává pokoj od rošťáren, mívá zbožný, nepřítomný výraz, který u cizích o ní vyvolává mylný dojem. Guvernantky, které ji dosud dostatečně neznají, bývají na pochybách, zda v těchto okamžicích činí správně, když se jí snaží mermocí přimět k probírání historických dat a násobilky. Mí přátelé básníci, když na Veroniku nečekaně narazí, jak stojí u okna a upírá zrak vzhůru k večernici, propadají dojmu, že má vidění, dokud se k ní nepřiblíží a nezjistí, že cucá mentolku.

„Moc ráda bych měla svůj vlastní pokoj,“ dodala Veronika.

„To by byl ale pokoj!“ poznamenala Robina.

„Každopádně by mi z celé postele netrčely tvoje vlásenky,“ zamumlala Veronika zasněně.

„To se mi líbí!“ zvolala Robina, „proč –“

„Ty jsi odolnější než já,“ pokračovala Veronika.

„Přál bych ti vlastní pokoj, Veroniko,“ vmísil jsem se do hovoru. „Jen se bojím, že místo jednoho neuklizeného pokoje v domě – pokoje, z něhož mi stydne krev v žilách pokaždé, když ho zahlédnu otevřenými dveřmi, a ty dveře bývají zpravidla dokořán –“

„Já nejsem nepořádná,“ skočila mi Robina do řeči, „to určitě ne. I ve tmě vím, kde všechno je – kdybyste to vy ostatní nedávali jinam.“

„Neznám jinou dívku, která by byla tak nepořádná jako ty,“ řekl Dick.

„Ale kdepak,“ hájila se Robina, „to jsi ještě neviděl pokoje jiných dívek. Podívej se na svůj pokoj v Cambridgi. Malooney říkal, že u vás hořelo, a my mu napřed všichni věřili.“

„Když muž pracuje –“ začal Dick.

„Musí mít k práci uklizené místo,“ nadhodila Robina.

Dick si povzdechl. „S tebou se nemá cenu bavit. Ty nevidíš ani svoje vlastní nedostatky.“

„Vidím je,“ řekla Robina, „vidím je víc než všichni ostatní. Dožaduji se pouze spravedlnosti.“

„Ukaž mi, Veroniko,“ řekl jsem, „že si zaslouhuješ mít vlastní pokoj. V současnosti to vypadá, jako bys za svůj pokoj považovala celý dům. Na kriketovém trávníku jsem našel tvoje kamaše. Z okna na schodišti se třepotá část tvého oděvu – kousek, jenž by si ryzí dáma přála skrývat před okolním světem –“

„Dala jsem to ven k vyspravení,“ vysvětlovala Veronika.

„Otevřela jsi dveře a vyhodila to ven. Tehdy jsem ti to i řekla,“ připomněla jí Robina. „Totéž děláš i s botami.“

„Na to, jak jsi velká, jsi příliš rozverná,“ upozornil ji Dick. „Snaž se být méně temperamentní.“

„Také bych si přál, Veroniko,“ pokračoval jsem, „abys tak lehkovážně všude nenechávala svůj hřeben. Pokud jde o tvé rukavice – pátrání po tvých rukavicích se stalo naší hlavní zimní radovánkou.“

„Lidé je hledají na tak legračních místech,“ řekla Veronika.

„To bezesporu. Ale poctivě si přiznej, Veroniko,“ řekl jsem, „že je na legračních místech občas nacházíme. Při hledání tvých věcí, Veroniko, se člověk naučí, že nesmí nikdy propadat zoufalství. Pokud v domě nebo v okruhu půl míle mimo něj zůstává dosud neprobádaný kout, nelze ztrácet naději.“

Veronika se stále zasněně dívala do ohně.

„Řekla bych, že za to může zděděné.“

„Co za to může?“ zeptal jsem se.

„Chce říct ‚dědičnost‘,“ přispěchal s odpovědí Dick, „spratek jeden drzý! Divím se, že ji necháš, aby s tebou mluvila tímhle způsobem.“

„Navíc,“ dodala Robina, „jak vám neustále připomínám, tatínek je literát. To už patří k jeho povaze.“

„Pro nás děti je to těžké,“ posteskla si Veronika.

Všichni jsme se shodli – s výjimkou Veroniky –, že je nejvyšší čas, aby šla spát. Coby předsedající jsem se zhostil úkolu současnou debatu uzavřít.